

Steenbergen - Dinteloord 27 maart 2011

Martinique, Robby, Wim, Jozef, Louis, Ferre

Een tochtje met afwisseling. Startend op een riviertje dat ons naar een stroom leidt en een stroom die ons wederom naar een andere rivier brengt.

Het Volkerak is de getemde stroom, die oorspronkelijk zijn water doorgaf aan de Grevelinge en de Oosterschelde, die beide uitmonden in de zee. Door de afsluiting naar de zee, zit het Volkerak gevangen tussen de Volkeraksluis, die het water van het Hollands Diep gedeeltelijk regelt en de Philipsdam, waarvan de sluizen toegang verschaffen naar de Oosterschelde.

Steenbergse Vliet en Dintel zijn de riviertjes die in verbinding staan met het Volkerak. Van sluis naar de dorpskerk was het uitgangspunt.

Dit jaar een lentedag om van te genieten. Zes schaduwen bewogen gretig over de parking. De kleine botenkar van Wim werd volgeladen met oude boten, op één telg na. Blinkend in al zijn witheid, noopte hij de sjorder van dienst, tot het dragen van een zonnebril, om blindheid te voorkomen. Op Louis' wagen lagen de 2 overige stuks. Met 6 en 2 auto's, optimaal economisch.

Alles zat mee. Bijna feilloos naar het Bovensas op de Vliet. Maar Ferre's geheugen vertoont reeds hiaten. Bij het laatste rond punt liet hij Wim rechtdoor vlammen, om daarna laconiek te vertellen dat we de wegwijzer naar Kruisland gemist hadden. Louis, onze volger, met een kaartje op de billen, had de vergissing doorzien. En dan ook meteen het juiste hazenpad gekozen. Hierdoor werd hij ook tochtleider van de twee cars karavaan. Een groep wielertoeristen had inmiddels kans gezien zich tussen ons in te wurmen. In 'koerstempo' bereikten we de afslag naar het sasje. Daar stond Louis in twijfel te wachten. Gelukkig waren ze nog niet, in overmoed, aan het afladen.

De kanosteiger bij de sluis lag nog 300 meter verder.

Traditie getrouw, wordt dit plekje bevolkt door een vissersvolkje.

Vol belangstelling volgden ze onze activiteiten, hun dobbers verwaarlozend !

Kar en auto's geparkeerd. De zes bootjes lagen enkele minuten later in het prille groene gras.

Daarna werd er de 'classic' show opgevoerd. Uit de koffers verschenen neopreen bodies, droogwaterpakken, waterwerende schoentjes, zwemvesten, mutsen, potsen en petten, tot zelfs brillen en GPSsen. Om dan nog te zwijgen over de blauwe zakken, die gevuld werden met proviand en ander spul. Gaande van een boterham met confituur, ei, ham, kaas, lookworst, zalm of kaviaar tot een croissant met chocolade of een koffiekoek met marsepein, aangevuld met een renieke of cederginneke, bloedstollende zalf en wond helende plakkers.

De lenteson bracht rust in de groep. Geen gehaast, geen geloop. Wat niet in de blauwe zakken kon, werd ter plaatse verorberd. Gezapgig keuvelend over het dure leven en het geluk van de kortingbons. Uiteindelijk konden we de chauffeurs overtuigen toch een kijkje te gaan nemen in het haventje van Dinteloord.

Terwijl wij hun voedselresten voederden aan de vissen.

Na een tijdje verscheen Wim's auto met aanhangwagen terug aan het sas. Voor het eerst in mijn 'lange' loopbaan, verscheen een botenkar terug aan het vertrek en liet men het andere voertuig op het eindpunt. Het idee was, de groepsgeest te bevorderen na de inspanning. Eén terras in de haven was voldoende geweest tot deze inspireerde gedachte. Een andere kijk op de dingen, moet kunnen, in deze snel veranderde wereld.

De vissers zwaaide ons letterlijk uit, toen we het ponton verlieten. Deze ochtend stoffeerde gesprekstof voor een ganse maand in het visserslokaal. Het Bovensas, net als het Benedensas, is een oud sluiscomplexje, dat sinds de afronding van de Deltawerken niet meer in gebruik is. Het blijft echter een prachtig plekje met hoge bomen en enkele karakteristieke gebouwen. De Vliet kronkelt zich door een landschap met unieke boerderijen, prachtige met populieren omgeven lanen en mooie rietoevers. In een volstrekt rustige omgeving peddelden we naar de afslag Steenberg. Deze rust vonden we iets minder terug in peddelslagen ven Martinique en Louis, die gezwind aan de kop sleurden. Jozef in zijn oude Mendesta kreeg het warm. Terwijl achteraan Wim en Ferre nog op zoek waren naar de cadans. Ik genoot van het zicht op een ranke, slanke, lange kajak die onder Wims kont lag. Als hij toch eens aan zijn peddel trok, schoof dit ding geruisloos, klievend over het wateroppervlak. Kleine golfjes deinden genoegzaam van de romp weg, stervend in het riet van de oever. Met tranen in de ogen, krop in de keel, watertandend, aanschouwde ik deze nieuwe aanwinst. Een aanmoediging voor elk lid dat nog zin heeft in een 'echte' kajak. Geen tupperware met een plastic roer aan een nylondraad. Neen, een echte polyesteren, sierlijk gevormd en welruikend, nog jaren na zijn geboorte. Na al dat gedagdream, lagen we al een ferme steenworp achter. Dus werd er wat steviger getrokken aan de stokken om te voorkomen dat er een tafeltje van vier gedekt stond in de Heem. Onze eerste, maar enige halte op deze tocht.

De ancients kennen dit gastronomisch oord, maar voor onze vier groentjes, was het nog een onbeschreven menu. Goed uitgekiend, perfect gepland, exact getimed werden de 6 kajaks op de hernieuwde kanosteiger van de Heem getrokken. Droogpak ruilend voor een zondagskostuum. Vijf minuten later bevolkten we het gerenommeerd pannenkoekenhuis, met een keuze uit meer dan 200 soorten. Gaande van gebakken deeg tot pannenkoek gevuld met eigen tuinse groenten, versterkt met eigen stal vlees. Voor Wim was het blijkbaar te veel, of was hij nog onder de indruk van die "Bloemse factuur"? Hij verkoos een gesuikerde versie, terwijl andere een stoofpotje uitstrooide over hun reuze flens of spek, eieren, kaas, ham en champignons als boertige kost hun pannenkoek sierde.

Zelfs aan dit festijn kwam een eind. De ronde buiken kregen het lastig zich in de kuipen te wringen. En we hadden nog een eind voor de boeg. Jozef, Martinique en ik hadden stiekem wat voorsprong genomen bij het vertrek. Ik vond dat Jozef, varende met handicap, wel wat voorsprong verdiende. Bij het Benedensas kregen we de huid vol gescholden. Zweetdieven, individualisten, egoïsten, SKK ondermijners. Gelukkig waaide de wind op het Volkerak het ongenoegen weg, al was het maar gelukkig een lente briesje. Martinique had moeite met de weidsheid. Het kriebelde en enkele tijd later werd

ze steeds kleiner, hobbelen over de golfjes. Louis, nog de cadans van de achtervolging in de armen, ging achter haar aan. Wim en Robby tetterden zelfs tegen de boeien, boeiend was hun conversatie, dat zelfs de beroepsvaart, druk aanwezig, hen niet kon verstoren. Storend vond Jozef die aanstormende golfjes van die ijzeren reuzen wel. Steeds brak het zijn ritme, dat hij zorgvuldig had opgebouwd, om geen storend element in de groep te zijn. Voor hem volstonden deze 8 km op de stroom wel als openingstocht van zijn vaarseizoen. Hij nam voldaan afscheid van het rak en draaide als laatste zijn steven de Dintel op.

Zon en water hadden de gemoederen bedaard, de groepsgeest herrees uit zijn puin. Zes bootjes volgden in gelid, een stinkende aak tot aan de sluis. Even waren we bijna het noorden kwijt, na die vergassing. Maar de kerktoren en sommigen hun oriëntatiezin deden ons het juiste grachtje inslaan richting Dinteloord.

Terras aan 'het havenzicht' lonkte reeds, toen ik als eerste een ponton, gemerkt als kanosteiger, betrad. Zelfs met mijn pluimgewicht, verdween het ponton een stukje onder water, tot grote hilariteit van mijn clubgenoten. Mijn oude tennisschoenen waren geen partij voor opkomend water. Ze verdwenen samen met mijn voeten roemloos onder water. In maart is en blijft het water nog koud, uw getuige.

Alle andere meden mijn uitstapplaats. Kademuren werden beklommen, russen uitgerukt aan de oever, ieder zocht naar een drogere uitstap. Alleen die met zijn waterwerende schoentjes, demonstreerde de technologische vooruitgang.

Triomfantelijk stapte hij droogvoets van het ponton op de kade.

Later op het terras, verwenste ik die vernieuwde aanpak van het vervoerteam.

Mijn droge schoenen zaten in de koffer van een auto met kar, die nog blinkend in de avondzon bij het Benedensas stond.

Het is dan ook zeer lang geleden dat een bruintje zo'n bittere smaak had.

Ik besluit hieruit dat niet elke verandering, een verbetering is.

Geef mij maar een kanokar bij het eindpunt. Punt, einde verhaal.

ferre